

PKS:

Kako sta poleteli v svet Pika Polonica in zlata Mimica.

(Konec.)

Družba je postala nemirna: nevestica si je nervozno popravljala žolte kodre, ženin se je praskal za ušescem, žoga je begala nemirno sem in tja, skakala iz kota v kot, vojak je gledal mrko in ježno, in brki so se mu povesili, pastirica je stopicala z noge na nogo, ker so jo tiščali ozki čevljički, japonka je mežikala pastiričici in se poredno smehljala, kavalirja sta bila ravna in trda kot še nikdar, Pika Polonica je pasla dolgčas, zlata Mimica pa si je krtačila zadnji prašek s plaščka, vsa v pričakovanju. Pa se oglasi v tišino žoga:

»Eh! Baroni in grofi in zlasti njih gospe soproge se vedno pusté čakati; kajti kako bi se sicer poznalo, da so baroni in grofi in baronice in grofice.«

»Ali so že vsi poročeni?« vpraša zlata Mimica.

»Vsi razen enega«, potrdi žoga, »pa tudi ta najbrž že jutri dobi svojo gospo soprogo. To slavno gospodo je narisala v svoj zvezek naša gospodinjica. Riše namreč v zadnjem času same

barone in grofe, kakor da bi drugega ne bilo na svetu. Le najmlajšemu baronu še ni utegnila narisati gospe soproge, ker so jo prej spravili spat. Ona je bila pa žalostna in baron tudi, da je ostal brez soproge. No, jutri jo dobi gotovo!»

V tem se zasliši rahel šum. Končno je prihajala dolga procesija grofov in baronov s svojimi sprogami. Poznalo se jim je, da so le narisani: tenki so bili kot list papirja — saj so le list papirja — držali so se leseno in ravno, le v poklonih klecnejo, kakor da so se zlomili. Gospodje so si na las podobni, ravno tako gospe. Gospodje imajo po dve črni piki za oči, dolgo črto za nos, tenke nasvalkane brčice, visoke in trde ovratnike ter dve vrsti zlatih gumbov na fraku. Gospe imajo drobne kodre, tudi dve črni piki za oči, rdečo piko za usta in na vsakem ličku rdečo liso; vsaka ima v roki majhno rdečo torbico, v drugi roki pa pahljačo.

Visoka gospoda se predstavi po vrsti. Klecne pred vsakim v poklon. Le za rdečelično žogo se nič ne spremeni, ker ji je preveč navadna in preprosta. Prezre pa tudi bibici, ker sta premajhni in preneznatni. —

To pa zlato Mimico užali: zmuzne se s Pika Polonico, ki je tega že komaj čakala, na okno in v tulipanov cvet, kjer kmalu zaspita. Tudi žoga poskoči in izgine v temo...

Zjutraj sta se bibi zbudili v zlatem solncu. Pika Polonica vsa čista in vesela, zlata Mimica pa slabe volje in še vedno užaljena od snoči.

»Če je tak svet, nak, ne maram ga videti!« je zamrmrala. »Rajši pojdiva domov!«

Pika Polonici ni bilo treba prigovarjati. Poleteli sta nazaj skozi vrt. Stezice so se belile v zlatem jutranjem solncu; hijacinte so si bile nadele rosni diadem, da se je lesketalo v tisočih lučkah; tulipani so odpirali čašice solncu in so še zaspano mežikali; jasmin je bil napolnil bele čašice s hladilno roso; citrončki so omahovali od cveta do cveta, med travo pa so se oglasili zaspani murni.

»No, tukaj je bilo tudi menda veselo danes ponoči!« — se je jezila zlata Mimica. »Hijacinte so še zdaj nališpane, tulipani vsi zaspani, neumiti in nepočesani, pri jasminu so še zdaj polne čaše, in godci-murni še ob belem dnevu škripljejo na svoje gosli!«

Pika Polonica je pa ni več slišala. Domotožje je trkalo na njeno srčece, in vsa blažena je letela proti domu, proti velikemu cvetočemu travniku, kjer stoji bela marjetica — njen domek in kjer jo čaka vsa v skrbah njena mamica.

J. E. Bogomil:

Deset vprašanj.

2. Česa si najbolj želite?

Skoraj ni mogoče povedati, kako pisane so vaše želje. Velike so. Izpeljive in neizpeljive.

Jožko z Gore gleda nazaj in bi rad, da bi še enkrat začel hoditi v šolo. Vse drugače bi se učil.

Svoj čas smo v šolo grede neštetokrat modrovali, kako bi bilo prijetno, če bi znali letati po zraku. Igraje bi prišli v šolo, v Ljubljano, k stricu v Ameriko. Želeli smo si voza, ki bi sam vozil, brez konj. Takrat so bile naše želje otročje, prazne. Danes pa? ... Koliko jih je med nami, ki vam uhajajo želje na kolo, na avto, na